

Legământul cel veșnic este chiar evanghelia, vestea bună

5 decembrie 2008

Gili Cârstea

Daniel și Apocalips, cărțile profetice ale vremii sfârșitului, vorbesc despre încheierea mării controversate, despre un moment în viitor când taina lui Dumnezeu se va sfârși, Nunta Mielului se va realiza, iar Dumnezeu va începe să împărătească.

Deși aproape neglijat, Ieremia are și el o contribuție însemnată la înțelegerea marilor teme ale controversatei, la maniera în care va interveni Dumnezeu spre a pune capăt nelegiurii. Profetia lui este vitală în lanțul evenimentelor finale, și sună astfel:

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou... Iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: Cunoaște pe Domnul! Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier 31:31-34).

Aceasta este o profecie neîmplinită, deoarece legământul nu a fost încă realizat, chiar dacă el a fost parafat, prin Hristos, cu neamul omenesc. Legea Sa – caracterul – nu a fost scrisă în inimile poporului Său, așa cum a fost scrisă în Solul legământului, Isus Hristos.

Hristos a fost doar începutul zidirii lui Dumnezeu pe acest pământ, primul dintre mai mulți frați, care trebuiau să devină noua familie divino-umană, împărăția lui Dumnezeu de pe pământ. El urma să dea naștere unor oameni părtași de natură divină, născuți „nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13).

Întruparea era o realitate colectivă. Hristos a fost începătorul acestui seism de proporții istorice, care a zguduit din temelii taina nelegiurii ce stăpânește guvernarea lui Satana. Dar întruparea nu trebuia să se oprească la Hristos, al doilea Adam. Fiind făcut „un Duh dătător de viață” (1 Cor 15:45), Hristos trebuia să producă urmași asemenea Lui, părtași de natură divină. Prin El Dumnezeu a parafat legământul cel veșnic, descoperind puterea creatoare ascunsă în evanghelie.

Acolo unde omenescul este unit cu divinul, imediat apare neprihănirea veșnică, și se pune capăt fărădelegilor (Dan 9:24).

Scopul etern al lui Dumnezeu era „să facă din biserică întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709), adică să realizeze scopul legământului cel veșnic – scrierea legii în inimă – cu fiecare urmaș al lui Hristos. Pe temelia acestui concept unic speră biserica să devină obiectul uneia dintre cele mai profunde operații ale creațiunii, descrisă în aceste cuvinte: „Când caracterul lui Hristos va fi desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni spre a-i pretinde ca fiind ai Săi.”

Deoarece El nu a venit încă spre „a-i pretinde ca fiind ai Săi,” este dovada clară că scopul etern al lui Dumnezeu nu a fost realizat. Caracterul nu a fost reprodus, adică legea nu a fost scrisă în inimi, situație care menține și încurajează acest adventism de paradă, incapabil să încheie marea controversă.

Profeția lui Ieremia vorbea despre sistemul fundamental al guvernării divine, fără de care nu există viață. Toate ființele create, „de la serafimul luminos și sfânt până la om,” sunt conectate la izvorul vieții prin locuirea Duhului Sfânt în ele, și se află astfel în legământul cel veșnic, sub ordinea creațiunii, în armonie cu principiile neprihănirii. Când legământul este rupt, când Duhul Sfânt este alungat, nicio ființă creată, chiar de la serafimul luminos și sfânt până la om – așa cum s-a dovedit – nu mai poate trăi în neprihănire.

Această ordine a creațiunii nu este o invenție generată de rebeliunea lui Satana; ea este chiar fundamentul vieții, libertății și fericirii în familia lui Dumnezeu, chiar de la începutul zidirii eterne. Ascultați:

„Legământul harului nu este un adevăr nou, deoarece el a existat în mintea lui Dumnezeu din veșnicii. De aceea este numit legământul cel veșnic. Planul de mântuire nu a fost conceput după căderea omului, spre a repara răul cumplit care se produsese; apostolul Pavel vorbește despre evanghelie, predicarea lui Isus Hristos, ca fiind „descoperirea tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor și, prin porunca Dumnezeului Celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor neamurilor, ca să asculte de credință (Rom 16:25-26)” (ST 24 august 1891).

Argumentul acesta, că legământul este etern, devine copleșitor în descrierea scopului sanctuarului, în „Hristos, lumina lumii”:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică, și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru

Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

Acesta este legământul cel veșnic profetizat de Ieremia, și rămas neîmplinit până în ziua de astăzi. Omenirea a părăsit legământul cel veșnic în Eden, primul Adam a rupt legământul și a născut fii și fiice despărțiți de natura divină, temple goale, deconectate de la izvorul vieții.

Scopul lui Dumnezeu a fost mereu să aducă pe poporul Său la înțelegerea Sanctuarului, astfel ca să poată încheia cu el legământul cel veșnic. Chemarea la nuntă a sunat mereu, prin glasul profeților. Dar fiecare generație a răspuns la fel, așa cum a răspuns poporul din vremea lui Hristos:

„Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu” (DA 161).

Al doilea Adam, adevăratul Templu, a conectat din nou natura umană la izvorul vieții, a semnat pentru omenire legământul cel veșnic. L-a semnat chiar cu sânge, „sângele legământului cel nou,” în sensul că a păstrat unirea dintre cele două naturi chiar cu prețul vieții. El S-a consacrat pentru a fi un templu sfânt al Duhului Sfânt, și a păstrat legământul chiar până la moarte; de aceea a devenit un duh dătător de viață.

Acesta este contextul lui Pavel din Romani 8, pe care îl concluzionează magistral: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” Și continuă:

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom 8:11).

Mișcarea adventă s-a născut în Sanctuar. Daniel 8:14 este stâlpul central și temelia ei. Poporul acesta a fost chemat spre a corecta eroarea înaintașilor lor, care „nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie,” și prin urmare nu au putut să se consacre spre a deveni „temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu.” Niciodată o generație a poporului lui Dumnezeu nu a avut lumină mai multă, informații mai complexe și concepții mai avansate despre sanctuar decât biserica rămășiței.

Cu toate acestea, taina fărădelegii a reușit să acopere taina evlaviei și în acest popor. Nici noi nu înțelegem însemnătatea „clădirii” care este sanctuarul ceresc, nutrind idei vagi și confuze despre importanța acestor lucrări despre care vorbim, și pe care le așteptăm. Nu înțelegem semnificația nunții, și nu avem nicio idee despre cum ar trebui biserica făcută să devină „continuarea întrupării lui Hristos.”

Zilele trec, iar profeția lui Ieremia are un impact din ce în ce mai slab asupra poporului nostru. Străjerii de pe zidurile Sionului nu se întreabă de ce oare făgăduința legământului cel veșnic nu se realizează, iar poporul este mulțumit că mai poate cocheta puțin cu taina fărădelegii la umbra mijlocirii lui Hristos.

Să pretinzi că predici evanghelia curată, vestea bună a împărăției, dar să nu ai habar despre scopul și realizările legământului cel veșnic, este cea mai mare calamitate care se poate abate asupra unui popor născut în sanctuar.

***